Ч. 19 Субота 25 січня (6 лютого) 1897. Рік VII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

Реклямациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Діяльність Товариства ім. Шевченка в 1896 р.

(Справоздане діяльности виділу того-ж товариства за час від 1 січня до 31 грудня 1896 р.)

(Конець).

Незвичайно велику вагу для оживленя руху наукового в Товаристві такого характеру як наше, має бібліотека і читальня. Бібліотека, уставлена біля бібліотеки „Просьвіти“, завдяки ревним заходам п. К. Паньківского, вже упорядкована, катальоґ картковий зроблений, реґулямін в порозуміню з товариством Просьвіта уложений, але на читальню ще місця нема. Крім закупнюваних книжок запомагають нашу бібліотеку добродії даром присиланими. І так прислав др. Олександер Кулачковский з Відня деякі бібліоґрафічні рідкости а др. Ів. Пулюй з Праги 7 книжок. Крім того для украшеня канцеляриї товариства прислав він 8 кольорованих портретів гетьманів козацких в золочених рамках. — Тай музей містить вже дещо в собі. Крім предметів вичислених в справозданю минувшого року збогатив ся він ще костюмами історичними, дарованими Товариству панею Кибальчичевою з України. В користь Товариства подарував посол Олександер Барвіньский 250 комплетів „Правди“ від р. 1889, а пр. Михайло Грушевский цілий наклад „Випмок з жерел до історії України-Руси“. До маґазину набуває нераз Товариство по значно зниженій ціні книжки чужого накладу, глядячи однак все на вартість набуваних творів. Робив се виділ именно тоді, коли треба було морально радше як материяльно пособити якому рускому бідному Товариству, що по силам трудить ся на науковім поли. Таким є именно Руске товариство педаґоґічне, що, хоч з малими фондами, старає ся дуже ревно о заспокоюванє духових потреб наших дітий та молодїжи. Та хоч виділ наш заміною книжок на гроші пособляв сему Товариству, однак ніколи не потерпів з сеї причини найменшої страти. Й до всїх инших товариств та институций щиро руских відносив ся наш виділ дружелюбно. До устроєня вечерниць в память Тараса Шевченка, патрона товариства, подав наш виділ ініциятиву та запросив до участи всї товариства. Відпоручниками виділу нашого Товариства були пр. М. Грушевский, керманич духової праці в Товаристві, держав з порученя Комітету вступну річ на вечерницях.

Виділ не забував також при нагодах з привітним словом звертатись до пильних працьовників на ниві народній. Свому почесному членови Олександрови Кониському вислав він привіт в 60 роковини уродин, так само післав привіт недавно письменникови-ветеранови Д. Мордовцеви в Петербурзї.

Як щорічно так і в р. 1896 зложив желаня на руки Намістника Голова Товариства в день уродин Єго Величества Цісаря. У відповідь на те дістав виділ Найвисшу подяку.

В послїдних місяцях 1896 р. розбудилось велике заінтересованє серед галицко руської публики до нашого Товариства. В році 1896 вступило до Товариства 63 нових членів. Доси числить Товариство членів 283.

Дальше згадує справоздане про видавництво „Зорі“ і подає до відомости, що дотепері̂шний єї редактор п. В. Левицкий уступив, а редакцию обняв п. Алексадер Борковский. Наконець каже ся, що виділ, бажаючи, щоб наше наукове Товариство здобуло собі значенє ареопаґу в справах українсько-рускої науки, віднїс ся був до австрийского міністерства справ внутрішних в справі порученя секциї історично-фільософічній перекладу нової цивільної процедури на руску мову. Міністерство порішило сю справу прихильно. І в тім видить виділ новий доказ зросту наукової поваги Товариства на внї.

Справоздане касове
за час від 1 січня до 31 грудня 1896 р.

Активи:

1. готівка	9964·65	злр.
2. інвентар	16116.74	„
3. дебітори	8500·00	„
4. наклади	26945·57	„
5. папір	2000·00	„
6. фарба	50·00	„
7. вадиюм	100·00	„
Разом	63676·96	злр.

Пасиви:

1. кредитори паперу	3810·31	злр.
2. кредитори фарби	629·75	„
3. нафта	62.00	„
Разом	4502·06	злр.

14)

Послїдний з Моґіканів.

(Повість Джемса Фенімора Купера).

(Дальше)

— Отже чого хочете? — спитала Кора по хвили, котра була для неї страшною мукою.

— Що Гурон любить: добрим за добре, злим за зле.

— То хочете за то, що Вас Менро зневажив, відомстити ся на єго доньках; що нізвідки не мають помочи! А чи не лїпше було би зробити так, як пристало на мужчину, піти до него і відомстити ся так як годить ся борцеви?

— У блїдолицих довге оружиє, а ножі острі! — відповів дикий і усьміхнув ся злобно. — На що має „лис“ ставити ся перед рушниці єго борців, коли він має душу сивого в своїх руках?

— Скажіть же, чого хочете, Маґво — сказала Кора силуючись задержати спокій і притомність. Чи хочете вести нас ще дальше в лїси? Або чи хочете видумати ще більше нещасте? Хиба нема вже ніякого способу, ніякої нагороди, котра би могла відплатити зневагу і змягчити ваше серце? То пустіть бодай мою невинну сестру на волю, а весь свій гнів випустіть на мене. Наберіть ся богатства за єї свободу, а свою месть покажіть на одній жертві. Страта обох доньок загнала би старого чоловіка до гробу, а що зискав би „лис“ на тім?

— Слухайте! — відповів Індиянин — ясні очи можуть вертати до Горікану і розповісти старому начальникови, що стало ся, коли чорноволоса дївчина забожить ся на великого духа своїх батьків, що скаже правду.

— А щож маю Вам обіцяти?

— Коли Маґва покинув свій нарід, дали єго жінку другому начальникови; він став ся тепер приятелем Гуронів і хоче вертати до могил свого племени над берегами великого озера. Нехай донька анґлийского начальника іде з ним і на вавсігди жие з ним в єго вігвамі.

Хоч і як страшним мусїло бути се предложенє для молодої дівчини, а всеж таки Кора мимо своєї відрази уміла на стілько запанувати над собою, щоби не показати по собі того, що в ній діяло ся, та відповісти спокійно.

— Щож би Маґві прийшло з того, — сказала она, — як би він жив в своїй хатї з жінкою, котрої не любить, котра з иншого народу, та й иншої барви, як він? Далеко лїпше взяти золото від Менро'го і дарами єго великодушности позискати собі серце гуроньской дївчини.

Індиянин мовчав через хвилю, але відтак споглянув таким многозначним поглядом своїх розпалених очий на Кору, що она від сорому спустила очи в долину, бо перший раз в житю стріти̂лась з міною, котрої би ніяка непорочна дївчина не видержала.

А Маґва став знову говорити в своїй злобній хитрости:

— Коли рани на плечах Гурона станут печи, знав би він, котра жінка буде їх доглядати. Донька Менро'го носила би єму води, жала би єму єго збіже, варила би єму дичину. Тіло свака спало би межи своїми вояками, але єго серце було би недалеко від ножа Маґви.

— Ти потворо! Не дармо ти заслужив собі на своє призвище зрадника! — відозвала ся Кора, бо вже не могла видержати з обуреня. — Лиш чорт міг би видумати таку месть. Але — ти перецїняєш свою силу. Побачиш ще в твоїх руках дійстно серце Менро'го, котре тобі ставить опір!

На ту сьмілу бесїду Індиянин лиш погано вишкірив ся і у відповіди дав знак, щоби она собі ішла.

Гевард підбіг зараз до розворушеної дівчини і став єї допитувати ся, на чім закінчила ся розмова. Але она — не хотячи робити Алїсиї ще більше страху, показувала лиш по собі, що розмова зле закінчила ся, а сама зажурена уважала пильно на всї рухи диких.

Колиж єї дрожача сестра стала таки дуже допитувати ся, показала она з роздразненєм, якого вже не могла утаїти, на чорну громаду своїх ворогів, притулила Алїсию до себе і сказала:

— Там! там! — Читай нашу судьбу в їх мінах!

Маґва приступив до своїх товаришів, котрі по своїм гидкім полуденку поклали ся на землю та лежали як зьвірі, і говорив до них з повною повагою індияньского начальника. Зараз на перші єго слова посхоплювали ся дикуни і з почестию поставали перед ним. А що Гурони розмавляли в своїй рідній мові, то плїнники не могли нічого розуміти з тої довгої бесїди, лиш здогадували ся з їх живих мін

Маєток Товариства:

В р. 1896		59174·90 злр.
„ „ 1895		49633.71 „
„ „ 1894		36864·98 „
„ „ 1893		25153·15 „
„ „ 1892		22006.03 „
„ „ 1891		13790·04 „

Олександер Барвіньский голова — *Кость Паньківский* касиєр.

Новинки.

Львів дня 5-го лютого 1897.

— **Іменованя.** П. Міністер віроісповідань і просьвіти признав VIII-у ранґу слїдуючим професорам середних шкіл: Мих. Саклярееви в Бохни, дрови Том. Ґарлицкому і Петрови Дуткевичеви в Бережанах, о. Сим. Цетнарскому в Дрогобичи, Валер. Крициньскому і Ром. Перфецкому в Коломиї, Йос. Таборскому в ґімназиї сьв. Яцка в Кракові і о. Стан. Пушетови в III-тій ґімназиї в Кракові, Ів. Верхратскому в рускій ґімназиї і Юл. Дольницкому в IV-тій ґімназиї у Львові, Ем. Пашкевичеви і о. Алекс. Ватулевичеви в Самборі, Брон. Ґутманови в Тарнові, Фр. Знамировскому в реальній школї в Тарнові від 1-го січня 1897.

— **Перенесеня.** Дирекция почт і телеґрафів перенесла контрольора почтового Володисл. Ольшевского з Кракова до Дрогобича, а касиера почтового Ґуст. Штorха з Калуша до Стрия.

— **Ц. к. краєва Рада шкільна** ухвалила між иншими дня 1-го лютого с. р.: 1) Затвердити іменованя на духовних членів до ц. к. окружних рад шкільних: о. Ін. Зарембп римо-кат. пароха в Демнї до окружної ради шкільної в Долинї, о. Як. Патлевича адміністратора римо-кат. парохії в Богородчанах до тамошної ради шкільної окружної, о. Ад. Василевского греко-кат. крилошанина і пароха у Львові до заміскої окружної ради шкільної у Львові, о. Теод. Мерени греко-кат. пароха в Ріпневі до окружної ради шкільної в Стшижові; 2) затвердити вибір пп.: Володисл. Тхоржницкого і Фел. Созаньского на відпоручників ради повітової до окружної ради шкільної в Самборі; 3) іменувати учителями шкіл народних: Людв. Зуба молодшим учителем 5-кл. школи народної в Сяноцї, Войт. Малецкого учителем в Микитинцях, Казим. Фуса в Жуклинї, о. Евг. Крушиньского греко-кат. катихитом в 6-кл. школї мужескій в Снятинї, о. Мих. Сьвіґенького греко-кат. катихитом при школї мужескій ім. Пирамовича у Львові, Теод. Маршалюка учителем народної школи в Грабичи, Павл. Ковальску молодшою учителькою 2-кл. школи в Озїрній, Юл. Тарнавского учителем в Колтові, Ол. Точиску молодшою учителькою при 5-кл. школї в Товмачи, Конст. Белтовского старшим учителем при 5-кл. школї в Бібрцї, Фр. Никляса учителем в Цїняві, Анну Левицку в Підцилиню, Кл. Долиньску молодшою учителькою 2-кл. школи в Вибранівцї, Теоф. Муху управителем 3-кл. школи в Ланах, Сим. Паничевского учителем в Тишківцях, Марию Чудец в Заріччи, Петра Телиховского молодшим учителем 5-кл. школи мужеской в Галичи, Ванду Швайковску молодшою учителькою 2-кл. школи в Козлові; 4) затвердити в учительстві Юл. Кобиляньского учителя ґімназиї в Коломиї; 5) перенести суплентів: Мих. Вашкевича зі Львова до Коломиї, Винк. Кубика зі Львова до Тернополя, Войт. Туровича і Мих. Курка зі Львова до Стрия; 6) зорґанізувати школу народну в Довгополи від 1-го вересня 1897; 7) перемінити від 1-го вересня 1897 школи народні одноклясові: в Міжинци, Новосїлках і в Угорцї на двоклясові, одноклясові мужеску і женьску в Варяжи містї на одну школу трикласову мішану, двоклясову в Клепарові і триклясову в Устріках долїшних на чотироклясові; 8) приймити до відомости справоздане ц. к. краєвого інспектора шкільного з люстрациї: женьскої школи видїлової ім. Ядвиґи у Львові, учительскої семинариї мужеской в Тернополи і школи та курсу рільничого в Хоросткові.

— **В львівскій читальни для жінок** відбули ся дня 1. с. м. збори в справі жіночої ґімназиї. До комітету устроюючого належали з Русинок: п. Барвіньска, Грушевска, Коцовска, Паньківска, Потелицка і Шухевичева. Предсїдателька збору п. Щепановска представила причини, які спонукують жінок домагатись заснованя ґімназиї: є они моральної і материяльної натури, раз, щоби дати жінкам спроможність висшого образованя, яке образує не лише ум, але і душу і серце, позваляє тимкрасше образувати своїх дїтий; друге, щоби розширити для жінок круги средств заробкованя. Длятого лежить в інтересї цїлої суспільности як найгорячійше підпирати отсї змаганя. В імени Русинок заявила панї Грушевска, длячого Русинки приступають до сеї акциї. Русинки ще менше як Польки мають спроможности образуватись — бо не мають навіть одної школи видїлової — для того сподїють ся по тій ґімназиї хоч частинного заспокоєня своїх бажань национальних. По дискусиї, в якій забирали між иншими голос п. Александрович, Коссовска, Барвіньска, др. Маньковский і Добровский, збір рішив внести до сойму петицию. Підписувати її можна у всїх книгарнях (також Шевченка і Ставропіґийскій) до четверга.

Телеґрами.

Будапешт 5 лютого. Банфі відповідаючи на інтерпеляцию Кошута, заявив, що уряд заграничний, не чекаючи інтерпеляциї займає ся положенєм в Туреччинї; але нїякий парлямент в сьвітї не єсть компетентним форум установляти, чи і яка конституция має бути заведена в Туреччинї. Уряд заграничний, знає свій обовязок і старає ся кождого часу берегти інтереси Монархії і мир европейский. Здає ся, що подорожі Муравєва не загрожують в нїчім тим інтересам; єсть радше надія, що стріча Муравєва з верховодячими особами союзної Німеччини вийде в користь добрим відносинам Росиї до тридержавного союза, отже і для Австро-Угорщини. Вівповідь ту приняв парлямент до відомости.

Льондон 5 лютого. В палатї послів заявив Курзон, що над заливом Суда і коло Канеї на Кретї веде ся борба. Консулї старають ся, щоби завести порядок. Ворохобники обіцяли перестати стріляти, скоро то зробить і войско. Валї казав тогди зараз застановити стрілянє. Один анґлїйский корабель воєнний вислано до Канеї.

та рухів, яких ужпвав Індиянин при своїх словах.

Зразу була бесїда і міна дикого спокійні і розважні. Але скоро позискав собі увагу своїх слухачів, став часто показувати в ту сторону як великі озера, а Гевард догадував ся з того, що він говорить їм о краю їх батьків та о великім їх племени. Слухаючі потакували єму головами і повтаряючи часто своє „Ов!“ давали спізнати, що „лис“ був досить розумний на то, щоби не спустити з ока своєї користи.

Говорив тепер о довгій, томлячій дорозї, по котрій покинули ті щасливі сторони, де полювали, щоби воювати проти ворогів своїх канадийских батьків. Відтак вичисляв він борців своєї партиї, їх заслуги, їх геройства, їх рани — ті скальпи, які они здобули. Кілько разів він згадав про котрого з присутних (а хитрий Гурон не поминув анї одного), то аж тому очи засьвітили ся з радости.

Пізнійше став говорити слабшим голосом, описував спокійно остров на водоспадї Ґлєну; згадав про „довгу рушницю“ — і замовк, аж притих крик, з яким принято се імя. Показав на зловленого вояка і описував смерть їх товариша, котрий погиб через него, значить ся, він розповідав ту надію не лиш словами, але й образово ставувши під молодим деревом та наслїдуючи рухи і смертельні судороги нещасливого.

Під конець того оповіданя голос его став дзвінкий, майже мельодийний, коли заговорив про жінки і дїти їх погибших товаришів, о їх нуждї та о тім, що за нещастє нїхто не пімстив ся. Нараз промовив знову грімко зі страшливою енерґією та закінчив:

— Чи то Гурони пси, щоби таке терпіли? Хто скаже жінцї Меновґви, що риби взяли его скальп і що его нарід не пімстив ся? Хто важить ся приступити до матери Васаватімії, до сеї гордої жінки, коли его руки чисті? Що скажемо старим мужам, коли зажадають від нас скальпів, а ми не будемо їм могли показати анї одного волоска з голови білого чоловіка? Жінки будуть пальцями на нас показувати. Єсть темна пляма на імени Гуронів, а ту треба кровю змити!

Голос его заглух від скаженого крику, коли Гурони підбурені поволи до дикої пристрасти посхоплювали ся з ножами і томагаками в руках та кинули ся на своїх плїнників.

Гевард вбіг помежи сестри а ворогів та вхопив найпершого з них і на хвильку задержав его силою розпуки.

Сей несподїваний опір дав Маґві часу вмішати ся до них і завзвати своїх товаришів, щоби они продовжили муки своїх жертв. Его предложенє приняли Індияни з одушевленєм і як стій виконали его.

Два сильні борцї кинули ся на Геварда, а третий менше сильний упорав ся зі сьпіваком; але нї один із плїнників не піддавав ся без завзятого хоч і надаремного опору. Навіть Давид відтрутив був свого напастника, а Геварда могли аж тогди звязати, коли тим двом Індиянинам прийшов ще третий на поміч і тогди привязали его до дерева.

Коли молодий вояк міг оглянути ся, побачив, що така сама судьба жде їх всїх. По правім боцї коло себе побачив Кору в такім самім положеню — по лївів держали на ногах Алїсию, що була омлїла, лиш вербові ужевки, котрими була привязана до дерева. Руки зняла до Бога, а очима споглядала до Геварда з таким привязанєм як мала дитина.

Давид, котрий поставив ся був відважно до диких, аж задеревів від нового положеня і замовк.

Месть Гуронів вибрала собі тепер новий напрям і они забирали ся виконати всякими варварскими способами, а з чого Індияни славні, що уміють їх придумувати.

Одні збирали ріще, щоби зложити з него велику купу, зробити костир; один стругав довгу, тонку шпичку, щоби її запалену вбивати в тїло плїнникам; другі згинали вершки двох молодих деревець до землї, щоби Геварда привязати руками до вершків, а відтак пустити.

Але жажда мести Маґви шукала ще глубшого, ще лютїйшого вдоволеня.

Приступивши до Кори відозвав ся він:

— Ну, що каже донька Менро'го? Її голова за добра, щоби шукати собі подушки у віґвамі „лиса“; може їй лїпше сподобає ся, коли тут вовки будуть нею грати ся і котити нею з горба? Її грудь не може плекати дитини Гурона — ну, то побачить, як Індияни будуть на ню плювати.

— Що та потвора каже? — спитав Гевард здивований.

— Нїчого! — відповіла Кора рішучо, але лагідно. — Він дикун, варварский, не просьвічений дикун, і не знає, що робить. Молїм ся в послїдній нашій хвили, щоби єму Бог простив.

— Простив! — повторив лютий Гурон не зрозумівши її. — Память у Індиянина довша, як рука блїдолицих, его милосердиє коротше як їх справедливість. Кажи: чи післати менї ту жовту дївчину до її батька і чи підеш з Маґвою до великих озер, та чи будеш єму носити воду і пражити зерно?

Кора заперечила головою з найглубшою відразою.

— Оставте мене саму — відозвала ся она так торжественним голосом, що навіть лютість Гурона на хвильку потахла. — До моєї молитви додаєте огірченя і стаєте межи мною а Богом!

Але то вражінє у дикого зараз щезло, він показав тепер з глумливим реготом і з гіркою ироніею на Алїсию.

— Дивіть ся! Дитина плаче! Она ще за молода, щоби вмирати. Пішлїть її до Менро'го, щоби єму розчісувала его сиве волосє і в серци старого чоловіка піддержувала житє.

Кора обернула ся до своєї сестри і вичитала в її очах аж надто добре любов до житя.

— Що він каже, люба Коро? — спитала Алїсия дрожачим голосом. — Чи говорив о тім, щоби мене відослати до нашого тата?

Старша сестра дивила ся через кілька

Париж 5 лютого. Заходи консулїв в Канеї остались без успіху. 3000 християн обступило місто.

Мадрит 5 лютого. Королева реґентка підписала декрет заводячий реформи на Кубі.

Переписка зі всїми і для всїх.

М. 20 в Х: А що, чи вгадали Ви? Чи вже обчислили? Коли так, то порівнайте з тим, що тут написано; лиш ми не переводимо цїлого рахунку, бо не маємо на то місця: Децілїон то величезне число, бо треба єго виписати 61 цифрами (1 і 60 нуль до того), а одна децілїонова часть капли то вже така маленька, що по правдї сказавши, єї нема; она длятого не може мати нїякого впливу на наше тїло. Возьмім же ся до самого рахунку: Метер, як знаєте, має 100 центиметрів; кільометр 1000 метрів або 10.000 центиметрів, а миля має 7.500 метрів або 750.000 центиметрів. Одни кубічний метер має (100 центиметрів вздовж, 100 центим. в шири і 100 центим. в грубш) іде 1,000.000 кубічних центиметрів. А коли на 1 куб. цент. рахуємо 16 капель, то в 1 куб. метрі (1000 лїтрів) буде 16 мілїонів капель. Але гомеопатичний лїк третої сили має в собі вже лиш мілїонову часть первістного лїку, значить ся, що коли би хтось хотїв випити в гомеопатичнім лїку 3-ої сили одну каплю первістного лїку мусїв би хиба випити 1000 лїтрів. Кубічний кільометер має 1 з 15 нулями куб. центиметрів, значить ся 16 з 15 нулями капель. Тепер же так: Земля має 1082841322500 куб. кільометрів, або взявши на каплї: 1732526116 в 19 нулями капель, отже число, котре пише ся 29 цифрами. До децілїона ще дуже далеко, бо той пише ся 61 цифрами. Дальше: Найдальша планета від сонця, Нептун, єсть віддалена від него на 597 миль. Обчислім з того кулю і каплї води в нїй, то вийде число з 46 цифрами. Отже в такій кули як цїлий наш сонїчний сьвіт ще не булоби децілїона капель. Ще дальше: Зьвізда Сиріюс єсть віддалена від землї (кругло взявши 20 білїонів миль, а сьвітло звідтам мусить летїти до нас 32 лїт. Обчислім з того кулю і каплї води в нїй, то вийде число з 60 цифрами, отже вже дуже близьке до децілїона. Того нам вже досить. Отже як би хтось з гомеопатичним лїком хотїв випити лиш одну каплю первістного лїку, то мусїв би випити децілїон капель, або таку кулю гомеопатичного лїку, що сягала би від землї аж до Сиріюса. Ану-ко порахуйте тепер, кілько би лїт мусїв він пити, як би випивав лїтру на годину? Таку саму кулю цукру мусїв би він з'їсти з гомеопатичним лїком. — Щож то все значить? Ото: пий небоже чистїсеньку воду, або їж чистїсенький цукор, але заплати; а як тобі стане лекше, то скажемо, що гомеопатия помогла. Тому не віримо в ню і уважаємо єї за гумбуґ, але не сьміємось з неї, скоро она бодай держить ся засад гіґієни і диєтетики. Лиш всїляких дурисьвітів, все одно, чи шукаючих слави добродїв і добродїйок, чи полюючих на зиск, не любимо. — На дальші питаня відповідаємо: Для любителїв гомеопатиї єсть добрим підручником: Müller-Kaczyński, Poradnik domowy homeopatyczny, переклад з нїмецкого, видане варшавске, Gebethner i Wolf 1894. Цїни не знаємо; подасть кожда книгарня. У Львові єсть гомеопата якийсь Розенкранц, але не лїкар. Був ще якийсь радник табулї; лїчив навіть недужу в тім самім домі, де ми мешкаємо. Недужа жие, а він бідачиско помер. Знаємо ще одну обивательку на Поділю і одного учителя, ба й одного сьвященика, але імен годї нам подавати. Славний психіятр Льомброзо занимав ся також гомеопатиєю, але чи ще займає ся, не знаємо. Що-до польского Кодицілю Кнайпа також не можемо нїчого знати, бо не віримо в нїяких чудотворних лїкарів все одно, чи они годують людий сухими булками чи воздухом, заливають медициною або купають у водї і кажуть бігати по росї; ними не інтересуємо ся. Може Вас поінформувати перша лїпша книгарня. — **Катерина В. в Б.:** У Вашій справі напишемо до Відня, але дайте нам знати, коли Ваш муж засекурував ся, кілько рат заплатив і коли перестав платити та коли помер. — **Той сам в Лежахові:** Змилуйте ся! Як же ми можемо звідси розсудити, хто там має податок платити? Ми звідували ся в адмінїстрациї податковій на підставі Ваших інформаций та й відповіли. Більше не можемо. Чого-ж ще якийсь жаль маєте до нас? Удайте ся до адвоката. Що-до шкілки овочевої то дивне Ваше питанє. Коли учитель закладає шкілку овочеву і заводить сад, то й ужиткує з него: їсть овочі або продає їх, скоро ґрунт відпущений єму на ужиток, але переймає лиш на себе обовязок, коли була така умова — платити податок і учити школярів як заводити сад. А чи ми звідси можемо знати яка умова, хто властителем ґрунту і длячого учитель і громада оплачують податок? Поінформуйте ся може в окружній Радї шкільній. В тім именно й річ, щоби Ви спитали там, де належить, того хто Вам може на певно річ пояснити, бо може то знати з актів і документів — а не нас. — **І. Г. в Кол.:** 1) Не думайте, що ми фейлетони умисно перериваємо. Робимо се в понайбільшій части з тої конечности, що не завсїгди має ся готовий материял під рукою. Впрочім перерва лиш на добре виходить. Практичне правило з досьвіду каже: Коли щось тобі дуже смакує, то їж або пий по троxи і поволи; будеш довше чути смак і любувати ся ним та й не переїж ся, анї не перепеш ся. Правдиві смакуни держать ся навіть строго сего правила. Так само кажуть о забаві. Коли найлїпше бавиш ся, перестань бавити ся, бо чим довше іде забава, тим менша приємність а наконець приходить утома і пересичність. Зовсїм то саме можна сказати й о читаню повістий. Впрочім будемо старати ся вдоволити. — 2) Найлїпша фабрика оптичних знарядів єсть фірма C. Zeiss in Jena Leiter Prof. Abbe. Фірма ся придумала недавно новий рід т. з. Doppeltfeldstecher-ів під назвою Prismenfeldstecher. Суть то астрономічні дальновиди, котрі показують образ в простім (не перевернені м) положеню і відзначають ся тим, що дають дуже добре розпізнати пластику терену, отже не показують, як звичайні, лиш рівну площу там де суть н. пр. яри, рови і т. п. — **П. П. в Нов. кост.:** Падавка або падачка (епілепсия, звана також хоробою сьв. Валентия) єсть недуга нервова, котрої причина не єсть ще зовсїм докладно звістна, але по всїй імовірности знаходить ся десь в мозку. Хороба або танець сьв. Вита (Chorea) єсть знов недуга мязів (мушкулїв). Про падавку напишемо в „Добрих радах" і там знайдете, що Вам потреба, бо тут не маємо на стілько місця. Скажемо лиш то, що коли хороба у тої особи так правильно вертає, то треба уважати, щоби єї під ту пору так десь примістити, щоби не могла потовчи ся а зараз в приступі нападу всю одіж на нїй попусти і вложити в зуби щось не конче твердого, щоби не покусала собі язик. Більше не треба робити нїчого, а по нападї дати напити ся води і нехай виспить ся. — **І. К. П. у Львові:** 1) Хто має право однорочного охотника може бути принятий до маринарки. Внесїть поданє до своєї команди войскової з просьбою о то. — 2) Купіть собі у львівскій книгарни Ґубриновича і Шмідта: Vrtl, Rathgeber für Einjährige-Freiwillige а знайдете там всї потрібні Вам інструкциї. — **Онисим в Х.:** Коли маєте іспит офицерский, то уберіть ся в мундур, підіть до своєї команди і там скажіть, чого хочете. Тогди Вас приймуть до чинної служби в такій ранзї, яку маєте. По часї проби і доповняючім іспитї можете стати офицером в чинній службі. — 2) Жандармерия не для Вас. Там потребують дуже мало официрів, але зато богато рядових. Треба відбути курс жандармериї, вивчити ся всїх потрібних законів постанов і інструкций і зробити іспит, а відтак служити. Подібні постанови суть і для жандармериї в Боснї. — 3) Що-до урядників в Боснї, то мусимо ще поінформувати ся.

хвиль на личко молодшої, підчас коли в єї груди лютила ся страшна борба.

Наконець відозвала ся дуже нїжним голосом.

— Алїсиє — стала она говорити — той Ґурон хоче нам обом дарувати житє; ба, що більше, навіть і Денкана, нашого дорогого приятеля хоче відослати з тобою, до милих нашому серцю, до нашого батька, до нашого нещасливого, бездїтного батька, скоро я — скоро я усмирю в собі ту уперту, бурливу гордість і пристану....

Она не докінчила, зложила руки і споглянула в своїм горю до неба, як би там шукала поради від сили того, що всемудрий.

— Кажи, Коро! — відозвала ся Алїсия. — Що маєш зробити? — Ох, коби він так від мене того жадав! Як же радо, як охотно готова би я умерти, щоби лиш тебе виратувати, вернути спокій нашому старенькому татови і освободити Денкана!

— Умерти! — повторила Кора спокійним і рішучим голосом — то було бя легко. Але він жадає, щоби я пішла з ним в лїси, до єго віґваму у Ґуронів — щоби там лишити ся — словом, щоби я стала єго жінкою. Скажи-ж тепер Алїсиє, дитинко, серденько моє! Сестричко моя голубко! Скажи! Та й Ви, майоре Гевард, поможіть мому слабому розумови. Чи окупити наше житє такою жертвою? Алїсиє — чи хочеш єго приняти від мене за таку цїну? А Ви, Денкане! Радьте мені — кажіть, що робити, рішайте ви обоє за мене, о менї....

— Ви ще питаєте, Коро! — відозвав ся молодий мужчина здивований і обурений. — Ой, Коро, Ви собі жартуєте з нашого нещастя! Не питайте того ще раз — бо вже на саму гадку о тім хоч би й тисяч разів головою наложити!

— Ой, я то знала, що Ви так скажете! — відозвала ся Кора і очи їй засьвітили ся, а личко почервоніло. — Що-ж ти на то, моя Алїсийко? Я тебе так люблю, що готова би спокійно то зробити.

Хоч Гевард і Кора слухали з напруженою увагою, не могли дослухати ся анї словечка. Алїсия, людина дуже вражлива, почувши таке страшне предложене, упала зовсїм на силах; головка похилила ся їй на груди, пальцї стали корчево дрожати і она ще лиш висїла на ужевках.

По хвили непевного ожиданя порушилась єї голова, але дала знак, що годить ся на то і гордий румянець непорочної дївчини виступив на єї делїкатне личко, коли набрала тілько сили, що могла шепнути:

— Нї, нї, нї! Радше всї разом згинемо, так як і жили разом!

— То гиньте! — крикнув Маґва на весь голос і кинув своїм томагаком з цїлої сили на Алїсию, та аж зубами заскреготав із злости на ту, котра проявила так велику силу души, а котру він уважав за найслабодушнїйшу зпоміж своїх плїнників. Топір засвистав у воздусї попри Геварда і перетявши розпущене волосе Алїсиї застряг в дереві саме над єї головою.

На вид того взяла ся Геварда божевільна розпука, і він зібравши всї свої сили, розірвав таки дійстно ужевки, котрими був привязаний.

Летом блискавки кинув ся на якогось дикого, що з пекольним криком брав ся кидати топір. Бороли ся з собою і взявши ся попід сили попадали на землю. Гевард не міг свого противника вхопити добре за голе тїло і дикий вирвав ся від него, станув єму одним колїном на груди і душив з цїлої сили. Вже побачив був Гевард, як ніж блиснув, коли роздав ся гук рушницї і понад ним засвистала куля. Почув як тягар зсунув ся єму з грудий, побачив дике лице свого противника викривлене від смертельної борби і в тійже хвили повалив ся дикий неживий на мураву коло него.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.